

Den frivilliga brandkårens potential i integration av unga män

En kvalitativ studie inom projektet Young Euroman

Anna Eklund

Anni Järvensivu

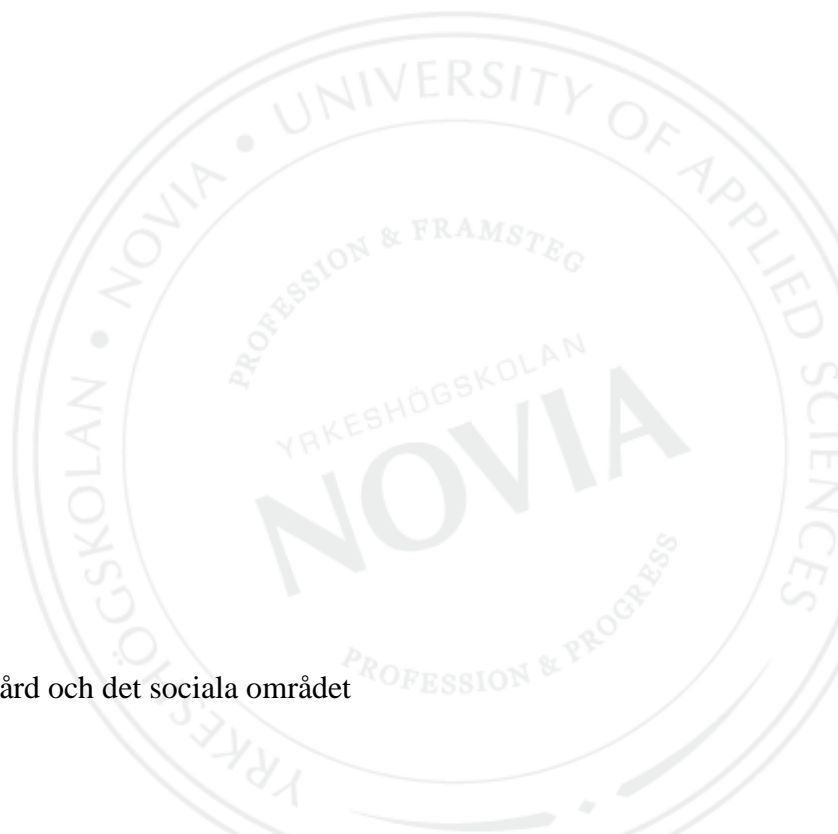
Veronica Rönqvist

Jens Tegengren

Examensarbete

Utbildningsprogrammet för vård och det sociala området

Åbo 2015

EXAMENSARBETE

Författare: Anna Eklund, Anni Järvensivu, Veronica Rönnqvist och Jens Tegengren

Utbildningsprogram och ort: Utbildningsprogrammet för vård och det sociala området, Åbo

Fördjupning: Vårdarbete, Hälsovård och Samhällsinriktat socialpedagogiskt arbete

Handledare: Monica Norrgård och Johanna Wikgren-Roelofs

Titel: Den frivilliga brandkårens potential i integration av unga män

Datum 4.5.2015

Sidantal 32

Bilagor 1

Abstrakt

Detta examensarbete utgör den andra fasen av ett trefasigt projekt med namnet "Young Euroman". Syftet i andra fasen är att utreda tredje sektorns potential i integrationen av andra generationens unga invandarmän i det finländska samhället, vilken syn och eventuella förväntningar unga invandarmän har på tredje sektorn samt hur potentialen och förväntningarna möter varandra. Med hjälp av teoretisk kunskap och intervjuer kartläggs också faktorer som kan främja eller förhindra integration och utslagning.

Examensarbetet utfördes som en kvalitativ studie. Vi intervjuade tre föreningsrepresentanter och fyra unga invandarmän. Tredje sektorn är avgränsad till den frivilliga brandkåren inom Svenskfinland och andra generationens unga invandrare till män i åldern 18-30.

Utgående från vår teori samt respondenternas intervjusvar framgår det att tredje sektorn har potential att främja integration och hindra utslagning. Dock saknas kunskap och kännedom om andra generationens invandrare. I motsats till teorin framkommer det av respondenternas svar att unga män inte anser sig behöva stöd i integrationen, vilket kan förklara att unga män inte hittar verksamheten. Eftersom det bara finns ett litet antal av andra generationens invandrare i Finland är två av våra respondenter första generationens invandrare.

Språk: svenska

Nyckelord: social integration, samhället, tredje sektorn, invandrarbakgrund, ungdomsarbete

BACHELOR'S THESIS

Author: Anna Eklund, Anni Järvensivu, Veronica Rönqvist and Jens Tegengren

Degree Programme: Nursing and Social Services, Åbo

Specialization: Nursing, Health care and Community Focused Social Pedagogic Work

Supervisors: Monica Norrgård and Johanna Wikgren-Roelofs

Title: Den frivilliga brandkårens potential i integration av unga män

Date 4.5.2015

Number of pages 32

Appendices 1

Abstract

This thesis is the second phase of a project called "Young Euroman" that consists of three phases. The purpose in the second phase is to investigate the potential of the third sector in integration of second generation young male immigrants in the Finnish society, the outlooks and the possible expectations that young male immigrants might have of the third sector and how the potential and expectations meet. With the help of theoretical knowledge and interviews factors are identified that can promote or prevent integration and exclusion.

The work was conducted as a qualitative study. We interviewed three association representatives and four young male immigrants. The third sector is limited to the fire brigade youth activities in Swedish Finland and second generation immigrant youth to males in the ages between 18-30 years.

Based on our theory and interviews we concluded that the third sector has potential in the promotion of integration and prevention of exclusion. However there is a lack of knowledge and understanding of second generation immigrants. In contrary to the theory it appears that the respondents do not consider themselves to be in need of support in integration. This can explain why the young males do not find the third sector's activities. Two of our respondents are first generation immigrants since there is only a small number of second generation immigrants in Finland.

Language: Swedish

Key words: Social integration, finska samhället, tredje sektorn, invandrarbakgrund, ungdomsarbete

Innehållsförteckning

1	Inledning.....	1
2	Syfte och frågeställningar.....	2
3	Integration och identitetskonflikter	2
4	Tredje sektorn.....	5
4.1	Tredje sektorns syfte och uppbyggnad	5
4.2	Fritidssysselsättningens betydelse för integration	7
4.3	Den frivilliga brandkåren.....	8
5	Offentliga program i relation till tredje sektorn och integration	10
5.1	Minskning av hälsoskillnader i samhället.....	10
5.2	Statens integrationsprogram	11
5.3	Ett socialt hållbart Finland.....	13
5.4	Projekt inom frivilliga brandkåren.....	14
6	Arbetsprocess	16
7	Resultatredovisning och analys	20
7.1	Intervjuer med föreningsrepresentanter	20
7.1.1	Hur kan verksamheten främja integrationen	20
7.1.2	Invandrare hittar inte verksamheten	21
7.1.3	Verksamhetens utmaningar	22
7.2	Intervjuer med de unga männen.....	24
7.2.1	Identitet.....	25
7.2.2	Faktorer som påverkar integration.....	27
7.2.3	Tredje sektorn.....	28
8	Diskussion	30
	Källförteckning.....	33
	Bilaga 1 Intervjuguide	36

1 Inledning

Denna avhandling är en del av projektet ”Young Euroman”, vilket startades år 2014. Projektet är indelat i tre faser; i första fasan utredde arbetsgruppen hur den sociala integrationen för tillfället ser ut för andra generationens unga invandarmän och vilka faktorer som främjar eller förhindrar integrationen. I tredje fasan kommer arbetsgrupperna att utveckla en produkt på basen av våra resultat.

Marginaliseringen bland ungdomar med annan kulturell bakgrund har stigit på senare år och blivit ett tydligt problem. Av de ungdomar som hamnat i marginalen pratar var fjärde ett annat språk. (Ruotsalainen & Nieminen, 2012, s. 27). I förra arbetet framkom att andra generationens unga invandarmän har ett större behov av social integration än den första generationen (Onyango & Komsu, 2014, s. 45). De har även en större risk att hamna på anstaltsvård gällande mentala problem jämfört med ursprungsbefolkningen. Detta beror på att mentala problem och en låg socioekonomisk ställning är starkt relaterade till varandra. Därför befinner sig immigranter i en större riskzon på grund av låga inkomster, arbetslöshet och svaga sociala nätverk. Första generationens invandrare har inte så starka sociala nätverk kopplade till det nya landet, men detta kompenseras med goda relationerna till det förra hemlandet vilket ger social trygghet. (Leao, Sundqvist, Johansson, Johansson & Sundqvist 2005, s. 243-244, 252).

Man har kommit fram till att unga män ligger i riskzonen för utslagning i samhället, vilket påverkar både det fysiska och psykiska välbefinnandet. Både social- och hälsovårdspersonalen möter denna riskgrupp ute på arbetsfältet. Som professionella behöver vi kunskap om hur vi kan hitta dessa personer och i tid kunna erbjuda dem rätt slags stöd och hjälp. De nedskärningar som nu pågår i det finländska samhället bidrar till att den tredje sektorn får en allt större roll som komplement till den offentliga sektorn, och på så vis också i integrationen av invandrare.

Vår utgångspunkt är att den tredje sektorn är en resurs gällande främjandet av integration, men att den inte utnyttjas i tillräckligt stor utsträckning. Utöver det antar vi att målgruppen inte är medveten om vilka möjligheter den tredje sektorn innefattar.

2 Syfte och frågeställningar

Syftet med arbetet är att på basen av förra arbetets resultat vidare undersöka vilken potential tredje sektorn har i integrationen av andra generationens unga invandarmän och om de skulle ha intresse för tredje sektorns verksamhet – och hur potentialen och intresset möter varandra. Som målgrupp har vi valt andra generationens unga invandarmän som är i åldern 18-30. Andra generationens invandrare innebär att en eller båda föräldrarna är invandrare men att personen själv är född i Finland. Vi undersöker tredje sektorns potential i integrationen. Den frivilliga brandkåren (FBK) har redan i samarbete med Institutet för hälsa och välfärd (THL) en färdig modell för hur man kan förebygga utslagning nationellt, därför har vi valt FBK i Svenskfinland som avgränsning. Frivillig brandkårsverksamhet ses som en maskulin verksamhet vilket stöder vårt intresse att utreda manliga identiteter.

Andra generationens invandrare saknar starka sociala nätverk till båda kulturerna och är därför i större behov av integration. (Leao, m.fl., 2005, s. 243-244, 252). För att få en klarare bild integrationsbehovet har vi i fas två valt att göra en kvalitativ undersökning genom att intervjua personer som hör till vår målgrupp. Vi intervjuar även föreningsrepresentanter för att få en bild av hur föreningarna själva anser sig kunna främja integrationen. Till slut jämför vi resultaten och ser huruvida dessa möter varandra.

Som konkreta frågeställningar för att undersöka syftet gällande föreningsverksamheten har vi valt: På vilket sätt kan FBK främja integration? Hittar de unga invandarmännen FBK? Vilka är utmaningarna? Frågeställningar för andra generationens unga invandarmän är: Hur upplever den unga mannen sin kulturidentitet och sin ställning i samhället? Har tredje sektorns verksamhet någon betydelse i deras liv?

3 Integration och identitetskonflikter

Det kan vara problematiskt att fastställa vilka personer som skall definieras som invandrare. Räknas man som invandrare om man är född utomlands eller om man pratar ett annat språk än de inhemska språken? Skall också andra och tredje generationens invandrare tas med i definitionen? I den traditionella statistiken används klassificeringar utgående från språk, medborgarskap och födelse land, men dessa klassificeringar kan exempelvis inte beskriva eller förklara de förhållanden som andra generationens invandrare lever under. (Ruotsalainen & Nieminen, 2012, s. 27). Statens integrationsprogram tar upp termen ”första generations finländare” och använder det i stället för andra generations

invandrare (ANM, 2012, s. 64). Fastän termen är mera beskrivande och förbättrar andra generationens invandras ställning i det finländska samhället utsätter den också de här människorna för en risk. Första generations finländare definieras inte mera som invandrare och inkluderas inte heller därför i integrationsprogrammet för invandrare, även om de skulle ha behov av stödformer.

Antalet andra generationens invandrare är litet i Finland. I jämförelse med andra nordiska länder är andelen personer med annan kulturell bakgrund i Finland också väldigt liten. Exempelvis i Sverige uppgick antalet personer födda utomlands till 15 procent av hela befolkningen i slutet av år 2011, och fem procent var andra generationens invandrare. Andelarna i Norge och Danmark var mindre än i Sverige, men ändå dubbelt mer jämfört med Finland. I slutet av år 2011 fanns det 38 000 personer som själva var födda i Finland men vars båda föräldrar var födda utomlands, och 113 000 vars ena förälder var immigrant. Den totala mängden andra generationens invandrare var alltså 151 000 och 80 procent av andra generationens invandrare var under 15 år. (Ruotsalainen & Nieminen, 2012, s. 27-28).

Lagen om främjande av integration (2010/1386) definierar integration som ett samspel mellan individen och samhället med målet att förbättra invandras färdigheter att kunna leva i det finländska samhället och bevara sin egen kultur. Kulturen, som ger en ram för livet, kan definieras som vanor, värden, myter och de symboliska föremål som har utvecklats inom en viss population genom tiden. Dessa förs vidare till nya generationer genom uppfostran, språk och olika symboler. Med mångkulturalitet menas olika människor och människogrupper från olika kulturella bakgrunder som lever tillsammans och genom mångkulturell samhällspolitik strävar man till människors jämställdhet. (Abdelhamid, Juntunen & Koskinen, 2010, s. 16, 18).

Det är kanske ingen överraskning att andra generations invandrare kan ha en inre konflikt angående sin kulturidentitet; ursprungsbefolkningen ser dem ofta som utlänningar fastän de har bott hela sitt liv i samma land och upplever att kulturen i landet är en del av dem. Samtidigt kan familjen förvänta sig att kulturen från den egna etniska bakgrunden bevaras och förs vidare till andra generationen, även om den enda kontakten till kulturen vanligen sker inom familjen. Det här gör att en andra generations invandrare hör till majoriteten och samtidigt till minoriteten av befolkningen. Det här leder till en transnationalistisk identitet, vilket kan förstås som globalisering på individnivå. Förväntningarna och influenserna från båda kulturerna kan ofta strida mot varandra och kan vara en stor påfrestning för individen.

(Haikkola, 2012, s. 22-29). Den här konflikten kan leda till två parallella liv, men transnationalism kan också upplevas som en positiv sak och en del av integrationen, eftersom den nya kulturen blandas med den gamla och man kan leva som en fullständig medlem av båda. (Peschke, 2009, s. 369).

Första och andra generationens invandrare upplever transnationalism på olika sätt. Första generationen har erfarenhet och kontakter till det ursprungliga hemlandet, medan andra generationen aldrig har upplevt den. Detta kan betyda att den andra generationen har en svagare kulturell identitet, medan de ändå kanske måste upprätthålla kopplingen till kulturen från första generationens hemland. För att kunna upprätthålla kontakten måste kontakterna till kulturen aktivt sökas och skapas. Det är ingen skillnad om den kulturella upplevelsen har varit negativ eller positiv – viktigast är känslan av att upplevelsen har varit personlig. (Haikkola, 2012, s.31, 70). Detta igen kan skapa konflikt mellan de olika generationerna och den första generationen kan ha svårt att förstå varför andra generationen inte anpassar sig till förväntningarna. Den kulturella bakgrunden är för den första generationen en helhetsmässig upplevelse, medan andra generationen kan välja bara delar av den. (Haikkola, 2012, s.39).

Valet av område där invandrare bosätter sig avgörs av kulturella likheter som gör områden mera lockande (Pesche, 2009, s. 371). Detta underlättar för invandrarna att hålla fast vid sin kultur men kan leda till marginalisering när kontakten med det nya samhället är liten. I Finland är situationen ändå mild jämfört med andra europeiska länder, eftersom invandrarantalet med samma bakgrund är litet. Dock finns det bostadsområden dit invandrare med olika bakgrund har lokaliserat sig och där samhörigheten präglas av icke-västerländsk kultur. (Haikkola, 2012, s. 23). Integrationen mellan två liknande kulturer kan ske lättare än integrationen till en kultur med flera olikheter, eftersom förändringen inte är så stor och ursprungsbefolkningen har bättre förståelse för kulturen samt är mera mottagande. Invandrades integrering kan också försvåras om det mottagande landet har dålig ekonomi och hög arbetslöshetsgrad. Invandrare anses försämra ekonomin ännu mera och de upplevs som ett hot gällande arbetsplatser. Om mottagarlandets invånare känner tillit mot medmänniskor, underlättas integreringen, eftersom man inte ser främmande människor, det vill säga invandrare, som ett hot utan i stället som en resurs. (Herrerros & Criado, 2009, s. 337-339, 344).

4 Tredje sektorn

Tidigare delade man vanligtvis in samhället i endast två sektorer, det vill säga den offentliga sektorn och den privata sektorn - detta på grund av att den tredje sektorn saknar en klar ställning i finländsk lagstiftning. Den första sektorn, det vill säga den offentliga sektorn, består av stat och kommun. Den andra sektorn, den privata eller kommersiella, består av företag vars syfte är ekonomisk vinst. Den tredje sektorn består däremot bland annat av föreningar, stiftelser och allmännyttiga organisationer. (Isaksson 1997, s. 7, 10, 12). Att kunna utnyttja den potentialen som tredje sektorn har är en aktuell fråga, eftersom skillnader i välmående ökar och den offentliga sektorn inte mera kan erbjuda alla nödvändiga tjänster. Tredje sektorn har alltså potential att komplettera de brister inom offentliga sektorn som kan leda till att välfärdssamhället bevaras.

4.1 Tredje sektorns syfte och uppbyggnad

Det finns också andra termer som används vid sidan av tredje sektorn, såsom den ideella sektorn eller den frivilliga sektorn, även civilsamhället används ibland. Civilsamhället innefattar olika former av medborgaraktiviteter, såväl organiserade som icke-organiserade. Dessa medborgaraktiviteter sker exempelvis inom olika slags föreningar eller grupper. Den tredje sektorn består således av allmännyttiga organisationer, medborgarrörelser, stiftelser, icke-organiserade medborgargrupper etc. Människor har i alla tider samarbetat i mer eller mindre organiserade former, fått sina behov uppfyllda i samverkan med andra och genom att göra varandra tjänster och gentjänster. Samarbete i den ursprungligaste formen hittas enligt författaren inom släkt och familj, och i närsamhället. Inom gruppen eller familjen har det varit naturligt att ta hand om de som behöver vård och hjälp, exempelvis sjuka, gamla eller barn. Även kulturella, sociala och andliga behov har tillfredsställts genom närsamhället och gruppen. Men i och med att det organiserade samhället uppkommit, det vill säga staten och kommunen, har de traditionella uppgifterna såsom utbildning och sjukvård överförts i deras regi. I det utvecklade samhället har medborgarna dock själva organiserat sig och bedriver verksamhet i form av föreningsverksamhet och medborgaraktivitet. (Isaksson, 1997, s. 10, 17).

De grundläggande syftena för dessa föreningar har förblivit de samma, trots att verksamhetsformerna och ändamålen varierat över tid. Vad som karakteriserar verksamheten inom föreningarna är att människorna som är verksamma vill sprida ideal och värderingar. Man vill påverka samhället och få konkreta förändringar till stånd. Man

arbetar för de grupper som är svaga och utsatta i samhället. Genom upplysning och hjälpverksamhet vill man även förbättra människors levnadsförhållanden och livsvillkor. Föreningsmedlemmarna har också funnit samhörighet och trivsel, och även ett värdefullt livsinnehåll, genom de gemensamma aktiviteterna. Föreningsverksamhet bildar ett socialt kapital i samhället i form av kontaktnät, sociala värderingar och engagemang. I dagens samhälle har organisationerna fått en allt större roll i och med att de producerar en stor del av tjänsterna och den samhällsservice som människor är i behov av. (Isaksson, 1997, s. 8).

De frivilliga organisationerna har en viktig roll när det kommer till att skapa nytta och att främja hälsa i samhället, eftersom de bland annat förebygger ökad ojämlikhet. De frivilliga organisationerna främjar samhällsaktiviteten och ger människor en meningsfull fritid. Sådana personer som annars inte får sin röst hörd ges denna möjlighet via olika former av organisationsverksamhet och på så vis öka deras möjligheter att påverka samhället. Social- och hälsoorganisationer arbetar för att förebygga exempelvis sjukdomar och sociala problem, och deras uppgift är att bland annat driva olika sjuka och utsatta människors intressen samt att ordna stöd för de här grupperna. (SHM, 2009, s. 68).

Den tredje sektorn kan i sig delas in i tre kategorier utgående från organisering och arbetsform. En kategori bildas av stiftelser och föreningar som både producerar och säljer tjänster till kommuner eller staten. Inom den här kategorin finns organisationer som upprätthåller exempelvis vårdinrättningar, sjukhus och daghem. Icke-organiserad verksamhet bildar en annan kategori där verksamheten drivs av informella grupper eller enskilda medborgare, i form av fria medborgaraktiviteter och frivilligarbete. Dessa grupper är mer eller mindre tillfälliga och kan även ha en varierande struktur. Arbetet i den här kategorin är ofta så kallat talkoarbete. (Isaksson, 1997, s. 15, 17-18).

Den sista formen av tredje sektorns verksamhet är organiserat frivilligarbete och föreningsverksamhet, dit också frivilliga brandkåren hör. Föreningarna i den här kategorin styrs bland annat av föreningslagen och de kan vara endera registrerade eller oregistrerade. Tusentals människor arbetar frivilligt inom den här kategorin med uppgifter som stöder verksamhetens ändamål, och många mindre föreningar baserar sig helt på frivilliga insatser. Människor finner i de här organisationerna meningsfulla uppgifter och verksamheten kan ses som en viktig del i livsinnehållet. Uppgifterna kräver inte alltid yrkeskunskap, men även sakkunniga personer kan utan ersättning frivilligt arbeta för de här organisationerna, exempelvis i form av rådgivning och konsultation. (Isaksson, 1997, s. 17).

4.2 Fritidssysselsättningens betydelse för integration

Den verksamhet som tredje sektorn erbjuder består oftast av organiserad gruppverksamhet. Fritidssysselsättningens betydelse för integration handlar långt om socialpedagogik, eftersom gruppen är en förutsättning för att integration kan ske. Enligt socialpedagogik är en grupp självmedveten om sina mål och gränser. Gruppen fungerar under växelverkan och verksamheten är ledd eller på annat vis kontrollerad. Grupper som fritidssysselsättningarna bildar består av människor som delar samma intresse, vilket knyter ihop banden mellan deltagarna då de jobbar för ett gemensamt mål. En bildad grupp kan utgöra ett gott instrument för inläring och social utveckling. I organiserad gruppverksamhet stöds individens utveckling också när deltagarna bildar egna uppfattningar, observationer och erfarenheter och då de på efterhand reflekterar över dessa. Gruppcentrerad verksamhet ur socialpedagogiskt perspektiv handlar främst om att identifiera deltagarnas och verksamhetens behov. (Kivelä & Lempinen, 2009, s. 10-11, 29-30).

Fritidssysselsättningens inverkan på integration handlar främst om social integration. Genom en organiserad gruppverksamhet fostras deltagarnas självständighet samt individualitet och alla har en förutsättning till den här utvecklingen, oberoende av ursprung. Det är viktigt att beakta individens integrationsbehov och behovet av gemenskapskänsla, och om gruppen kan bidra till att uppfylla dessa. Människan hör till en gemenskap som självständig aktör och anpassar sig till samhället som en fri och kritisk individ med möjlighet att påverka sina omständigheter och sin miljö. (Kivelä & Lempinen, 2009 s. 11). Att delta i tredje sektorns verksamhet kan främja dessa positiva faktorer men även påverka individen negativt om gruppen inte fungerar.

Det är allmänt känt att människor genom gemensamma aktiviteter kommer i kontakt med nya kulturer, vilket har en positiv inverkan på såväl attityder, värderingar, beteende som identitet. Flera forskningar tyder på att man genom en gemensam verksamhet kan bygga positiva förutsättningar för kulturella möten, exempelvis genom fysiska aktiviteter. Enligt forskning utvecklar deltagande i sporter eller annan likvärdig verksamhet respekt och empati, självkänsla och självkontroll, prestationsförmåga, autonomi, samarbetsförmåga och vilja att hjälpa andra, kommunikationskunskaper, samhörighet och förståelse hos deltagaren. Dessa saker bidrar till att motverka meningsskiljaktigheter mellan människor och viktigast med tanke på integration, xenofobi, det vill säga rädsla mot främlingar. (Arjona, Olmos, Garcia-Arjona & Pardo, 2012, s. 83-84).

Forskning tyder även på att det är värt att uppmuntra deltagande i verksamhet som innefattar fysisk aktivitet, eftersom deltagande i fysisk verksamhet inte bara ökar välmående utan också minskar riskerna för självmord, självmordstankar och känslan av hopplöshet. Forskning visar att de som redan har självmordstankar eller känner sig socialt utstötta sällan självmant söker sig till dessa aktiviteter. Det här visar vikten av att kunna uppmuntra dessa människor till fysisk aktivitet, eftersom deltagande kan förändra deras livssituation till det bättre. Forskning visar också konkret resultat inom resursförstärkande aspekter, eftersom många sportintresserade njuter av popularitet inom ett samfund, vilket också stärker deras självkänsla. De som känner sig socialt utanför kan genom deltagande i fysisk aktivitet stärka känslan av att bli accepterade, vilket också kan stärka deras självförtroende. (Taliaferro, Rienzo, Miller, Pigg & Dodd, 2008 s. 550-552). Samma effekter kan inte nås då fritidssysselsättningen inte är en gruppaktivitet, eftersom det sociala stödet då försvinner och även fördelarna som den erbjuder.

4.3 Den frivilliga brandkåren

Brandkårsungdomsverksamhet är en hobbyverksamhet för ungdomar i åldern 7-17 i anslutning till räddningsväsendet. Verksamheten förekommer vanligast inom de frivilliga brandkåren samt inom brandkårer vars personal består av brandmän i bisyssla. I alla former fungerar de som en underavdelning i brandkåren eller i en brandkårsförening. Verksamheten är utbredd över hela landet. Med organiserat brandkårsungdomsarbete skapar man förutsättningar för brandkårsungdomsverksamhet. Det nationella brandkårsungdomsarbetet sköts och koordineras av arbetsutskottet för brandkårsungdomsverksamheten, som lyder under Räddningsbranschens centralorganisation i Finland, förkortat SPEK. (Aalto-Kekäläinen et al., 2014, s. 5). Man kan vara med i frivilliga brandkåren oavsett ålder.

Verksamheten har sin början i mitten av 1800-1900-talet och den första kända pojkavdelningen i Finland grundades hos frivilliga brandkåren i Lahtis. Eftersom brandkåren tidigare bestod av endast män, gick verksamheten under namnen pojkkompanier, pojkavdelningar och gossavdelningar fram till 1970-talet, då också flickor välkomnades till verksamheten. Verksamheten var rätt oorganiserad fram till 1952. Från 1976 började man använda benämningen brandkårsungdom för deltagare i verksamheten, eftersom deltagare inte mera nödvändigtvis var pojkar. Enligt statistik från 2013 finns det enligt SPEK 445 ungdomsavdelningar varav 341 lämnat in sin verksamhetsstatistik. I dessa 341 ungdomsavdelningar finns det 6960 ungdomar samt 1675 utbildare (SPEK, 2015a;

SPEK 2015c; Honkala, u.å., s. 35-38; Aalto-Kekäläinen et al., 2014, s. 6). Det är värt att nämna att statistik saknas från 104 avdelningar, vilket betyder att det i själva verket finns betydligt mera deltagare i verksamheten.

Den centrala målsättningen för verksamheten är att stöda ungdomarnas utveckling, främja brandkårernas verksamhet samt utveckla säkerheten i samhället. Med verksamheten vill man främja trivseln bland ungdomarna och låta dem uppleva känslan av att lyckas och på så sätt fostra självständiga initiativtagande unga som litar på sig själva och har förmågan att samarbeta. Man vill också främja ungdomarnas positiva förhållande och attityd gentemot andra människor, samhället och säkerheten. Den utbildningstekniska målsättningen är att fostra duktiga motiverade frivilliga hjälpare, lära dem att agera i och förebygga olyckssituationer. (SPEK, 2009 & Aalto-Kekäläinen et al., 2014, s. 5-6).

I verksamheten strävar man nu som då till att utbilda framtida brandmän inom verksamheten i sin helhet samt fostra säkerhetsmedvetna medborgare. I verksamheten lär man sig konkreta arbetsuppgifter och situationer som hör en brandman till, t.ex. släckning, livräddning, röjning och första hjälp. Utöver det ordnas också läger och tävlingar där man tillämpar sin kunskap. Det finns ett uppbyggt kurssystem för brandkårsungdomar utformat av det nationella utskottet för brandkårsungdomsarbete. (Aalto-Kekäläinen et al., 2014 s. 5-6).

Frivilliga brandkåren betraktas som en maskulin verksamhet och i dagens samhälle förväntas män uppnå vissa roller. Att vara en ledare och vara bestämd är en del av manligheten. Osäkerhet kan tolkas som icke-maskulint beteende. En man skall ha ambition i livet, eftersom man med hjälp av en hög position i samhället får andras respekt. Mannen skall ha en aktiv livsstil som kan avses som "cool" och genom att pröva nya saker visar mannen sitt mod, vilket imponerar på andra. Mannens roll är också att skapa trygghet i sin omgivning. Om mannen inte når alla dessa områden kan känslan av sin roll som man vara bristfällig. Genom tiderna har fadern setts som en betydande manlig förebild för sonen, både på gott och ont. Faderlöshet kan betyda att sonen inte haft en fysiskt närvarande fader under uppväxten eller att fadern varit fysiskt närvarande men inte varit aktiv uppfostrare känslomässigt eller fungerat som en förebild. Fäder beskriver ofta själva ett gott faderskap i form av att fungera som en manlig förebild. Pojkar som växer upp utan en närvarande fader kommer att ha det svårare att skapa sin maskulina identitet och se sig som en del av samhället och sin kultur. (Johansson, 2010, s. 13-18, 99-110, 112). Genom frivilliga

brandkårens verksamhet kan mannen sträva efter att uppnå dessa roller och hitta manliga förebilder.

5 Offentliga program i relation till tredje sektorn och integration

Det finns ett flertal offentliga program och styrdokument som berör tredje sektorn, integration och att minska hälsoskillnader. Dessa program och styrdokument framhäver ett aktivt samarbete mellan samhällets alla sektorer och delar in ansvarsområden, för att dessa mer effektivt och målmedvetet skall kunna främja integration och därmed minska på hälsoskillnader och förebygga problem. I dag talar man mycket om begreppet hållbarhet - detta kan vara ekonomiskt, ekologiskt eller socialt. Alla dessa går hand i hand och centralt för dem är att det behövs en större satsning på förebyggande åtgärder. Medborgarfostran ses som en metod som kunde främja social utstötning, detta kunde kombineras och undervisas i samband med fritidsaktiviteter.

5.1 Minskning av hälsoskillnader i samhället

I det Nationella handlingsprogrammet för minskning av hälsoskillnader 2008-2011, utarbetat av Social- och hälsovårdsministeriet (SHM), framkommer att de olika förvaltningsområdena i kommunerna bör beakta de olika servicebehov som invandrare har. Personer med invandrabakgrund skall informeras om de tjänster som det finska samhället erbjuder. I programmet poängteras att ”Också den tvärsektoriella samordningen och uppföljningen av integrationen bör organiseras.” (SHM, 2009, s. 59). Detta innebär att man uppmuntrar till samarbete på olika nivåer mellan exempelvis stat, kommun och frivilliga organisationer.

Frivilliga organisationer skapar socialt kapital, eftersom de arbetar interaktivt och skapar samhörighet. Den privata och offentliga sektorn anses tillsammans med frivilliga organisationer kunna lösa olika slags problem inom social- och hälsovården. I programmet framhävs att utvecklingen av samarbetet är viktigt för att kunna arbeta mot att minska ojämlikheter i hälsa. (SHM, 2009, s. 69). I Det nationella utvecklingsprogrammet för social- och hälsovården - KASTE 2012-2015 tas samma problematik upp. Ett mål i programmet är att förbättra riskgruppers möjligheter till hälsa, välfärd och delaktighet som i sig främjar jämlikhet. I programmet framhävs att behoven hos etniska minoriteter och invandrare bör uppmärksammas, och förbättra sysselsättningen och

utbildningsmöjligheterna hos dessa grupper. Man poängterar att samarbetet mellan bland annat den offentliga sektorn, organisationer och företag skall bli smidigare och förtydligas, och att hälsofrämjande metoder skall tillämpas hos riskgrupperna genom samarbetet mellan dessa aktörer. I programmet framkommer även att social- och hälsovården fortfarande är rätt så oförberedd på utmaningarna och möjligheterna, som invandringen och mångkulturaliteten förorsakar servicesystemet. (SHM, 2012, s. 17, 20-21).

5.2 Statens integrationsprogram

Den finska staten har utarbetat ett program för att främja integrationen av invandrare i Finland. Detta program heter Valtion kotouttamisohjelma – Hallituksen painopisteet vuosille 2012-2015, bakom uppdraget och publikationen står Arbets- och näringsministeriet (ANM) (2012). I programmet behandlas bland annat hur man kan främja integrationen av invandrare med hjälp av basservicetjänsterna, så som utbildning och småbarnsfostran. Man behandlar även invandrarnas position på arbetsmarknaden, målen är bland annat att stärka invandrares etablering i arbetslivet och halvera arbetslösheten. I programmet fäster man också uppmärksamhet vid gemenskapsbaserad integration. Gemenskapen stärker integration och man fäster uppmärksamhet vid invandrares levnadsförhållanden. Målet är, att via bland annat deltagande, utbildning och sysselsättning, närma sig hela befolkningen. Man vill stärka goda etniska relationer, invandrares delaktighet, bryta polariseringen av bostadsområden, minska bostadslöshet bland invånare som talar främmande språk och stärka delaktighet genom idrott, kultur och ungdomsarbete. (ANM 2012).

Relevant för vårt arbete är hur staten betraktar och i programmet behandlar medborgarorganisationernas och den tredje sektorns möjligheter i integrationen av invandrarna. Enligt integrationslagen ligger huvudansvaret för integrationen av invandrare, hos kommunerna och Arbets- och näringsministeriet. I programmet framkommer dock att medborgarorganisationerna också har en betydande position inom de tjänster som myndigheterna erbjuder, samt är en stödande samarbetspartner i planeringen och genomförandet av integrationstjänster. Medborgarorganisationerna har länge utvecklat och skapat diverse verksamheter, dessa har varit ett stöd i integrationen av invandrare och organisationerna har en betydande roll i bland annat främjandet av invandrares delaktighet och verksamhet i samhället. Potentialen hos tredje sektorn ligger i att stöda invandrarna i att knyta kontakter med ursprungsbefolkningen, i att ta sig an det nya språket och den nya kulturen, samt öka livshantering och vardagskunskap. Organisationerna erbjuder också

anpassade integrationstjänster för särskilda grupper och de har ofta en betydande roll i referensgruppsverksamheten. (ANM, 2012, s. 30).

Genom att utveckla samarbetet mellan myndigheterna och organisationerna kan man mer effektivt etablera organisationernas verksamhet, som en del av integrationshelheten. Organisationernas möjligheter till att producera tjänster kan stödas genom att mer effektivt inkludera dem i planeringen av integrationen. I programmet poängteras att det för tredje sektorns del är viktigt att stöda invandrarnas roll i organisationsverksamheten. Myndigheterna skall aktivt söka verksamhetsformer där invandrarna genom samarbete med myndigheterna kan delta i utvecklingen av integrationen, samt fungera som stöd i integrationen av nya invandrare. (ANM, 2012, s. 30).

Samarbetet med organisationerna kommer tydligt fram i den nya lagen som trädde i kraft 1:a september år 2011. I lagen om främjande av integration (2010/1386) framläggs att det hör till de lokala myndigheternas uppgift, att utveckla ett sektorsövergripande samarbete mellan bland annat kommunen, organisationer, föreningar och andra sammanslutningar som organiserar åtgärder och tjänster som främjar integrationen av invandrare. Kommunerna uppmanas även att göra upp ett integrationsfrämjande program för att stärka det sektorsövergripande samarbetet och integrationen. Lokala frivilligorganisationer, invandrarorganisationer och andra berörda organisationer har enligt lagen möjlighet till att delta i utarbetandet, genomförandet och uppföljningen av programmet. I programmet för integrationsfrämjande, kan man fastställa de valda samarbetsformerna mellan det civila samhället och kommunen. (§31, §32, §33). I intressebevakning fungerar organisationerna även ofta som experter i frågor som berör integration. (ANM, 2012, s. 30).

I programmet är målet att stärka organisationernas möjligheter att främja integrationen hos invandrare, samt att stärka samarbetet med myndigheterna. Åtgärderna i programmet består bland annat av att organisationerna och myndigheterna tillsammans tydligare definierar hur organisationerna kan stöda, inte bara integrationen, utan även välbefinnandet, nätverken och möjligheterna hos invandrarna i samband med etableringen i Finland. Detta gäller särskilt för de invandrare som riskerar utslagning. En annan åtgärd består av att kommunerna uppmanas att i sina integrationsprogram framställa ordnandet av mångprofessionellt samarbete i kommunen, samt beskriva samarbetet med aktörer inom tredje sektorn. (ANM, 2012, s. 31).

Även Finlands Kommunförbund (2011) har gjort upp linjer för invandrapolitiken. Publikationen heter Mångfald ger kommunen livskraft – Finlands Kommunförbunds

riktlinjer för invandrapolitiken. I publikationen diskuteras tredje sektorns roll kort och att den kan komplettera myndigheternas tjänster. Frivilligverksamheten ses som viktig, speciellt när det gäller utvidgningen av invandrades sociala nätverk. Man poängterar att tredje sektorns aktörer behöver finansieringsmedel, som möjliggör ett fortsatt integrationsarbete. (Finlands kommunförbund, 2011, s. 15).

5.3 Ett socialt hållbart Finland

Social- och hälsovårdsministeriet (2011) har utarbetat en strategi för ett socialt hållbart Finland år 2020. I strategin framkommer att hållbar utveckling handlar om ekologisk, ekonomisk och social hållbarhet. För att samhälle skall räknas som socialt hållbart, bör det behandla samhällsmedlemmarna rättvist, stöda funktionsförmågan och hälsan hos befolkningen, stärka delaktigheten och gemenskapen, samt erbjuda den service och trygghet som behövs. I publikationen framkommer att social trygghet främjar den ekonomiska tillväxten i och med att den bland annat stärker arbetsförmågan. Den sociala tryggheten stöder också hälsan och stärker social samhörighet. Den kulturella mångfalden anses öka innovativiteten och värdepluralismen i samhället, på så vis måste integrationen av invandrare stödas. Man vill även att attityderna som förekommer gentemot invandrare och andra minoriteter ska förändras och bli mer positiva. (SHM, 2011, s. 4-6, 13).

I strategin poängteras att man måste satsa på handlingsförmågan och hälsan hos befolkningen, samt förebygga sociala problem. Man vill se en förändring där man går från sjukvård till att istället främja välbefinnandet för att förbättra livskvaliteten, sysselsättningen och tillväxten, och samtidigt minska de sociala utgifterna. Målet är att den förebyggande verksamheten tillämpas i större grad än tidigare och att yrkesgrupperna inom social- och hälsovården ökar sin kompetens inom området. Man vill också se en förbättring i tillgängligheten till de förebyggande tjänsterna. (SHM, 2011, s. 6, 11). En välmående befolkning belastar ekonomin mindre och detta kan nås via förebyggande arbete. Eftersom vi kommer att jobba inom social- och hälsovården, är det viktigt att vi känner till dessa aspekter för att kunna jobba hållbart.

Den sociala samhörigheten poängteras i strategin. Man ser den tredje sektorn som en central aktör beträffande främjandet av hälsa och välfärd, och anser också förebygga problem samt utveckla nya verksamhetsmodeller. Myndigheter och organisationer ska samarbeta för att stärka delaktigheten bland befolkningen. (SHM, 2011, s. 13). FBK kan

anses bidra till den sociala hållbarheten i och med att de förebygger sociala problem och främjar hälsan hos de utsatta.

5.4 Projekt inom frivilliga brandkåren

Undersökningar visar att social utstötning är ett märkbart socialt problem bland unga i Finland, med vilket man avser unga som befinner sig emotionellt ensamma och avsidat, utan vänner och hobbyn. Bland de arbetslösa kan social utstötning framkallas av t.ex. medellöshet och arbetslöshet. Likväl är problemen generationsoberoende vilket betyder att familjens eventuellt knepiga situation avspeglas i barnen. (Aalto-Kekäläinen et al., 2014, s. 82).

Yli Hyvä Juttu är ett projekt vars avsikt är att låta ungdoms- och socialväsandets personal erbjuda brandkårsungdomsverksamhet som alternativ åt ungdomar som saknar givande och meningsfulla sysslor eller hobbyn. Projektet bottnar i att genom medborgarfostran motverka social utstötning bland ungdomar genom att erbjuda kreativ sysselsättning, i detta fall FBK som alternativ. Verksamheten är riktad till barn och unga i åldern 7-17, men på lång sikt är förväntningarna från brandkårernas sida förutom att fostra säkerhetsmedvetna medborgare, att man vill utvidga sitt nätverk inom ungdomsarbetet i respektive kommun och region för att avancera sin verksamhet samt naturligtvis rekrytera nya brandmän till verksamheten. (Aalto-Kekäläinen et al. 2014 s. 82).

Brandkårerna som deltar i projektet erbjuder sin verksamhet till ungdomar som är i risk för social utstötning. Detta sker genom samarbete med de kommunala instanser som fungerar inom arbetet med barn, unga och familj. Genom t.ex. ungdomsarbetare, skolkuratorer, -psykologer, speciallärare och socialarbetare kan man delge information om den frivilliga brandkårens verksamhet, så att ungdomarna finner det som ett alternativ. (Aalto-Kekäläinen et al., 2014 s. 82).

Projektet administreras av Institutet för hälsa och välfärd och tillämpas genom SPEK och de regionala räddningsförbunden, som står för utdelande av material till alla som involverar sig såväl som kommun, brandkår och ungdomar. Finansieringen stöds av brandskyddsfonden och inrikesministeriet. Projektets pilotskede genomfördes i regionerna Uleåborg och Österbotten i samarbete med pilotkommunernas ungdoms- och socialväsandet åren 2007-2008. (SPEK, 2015b).

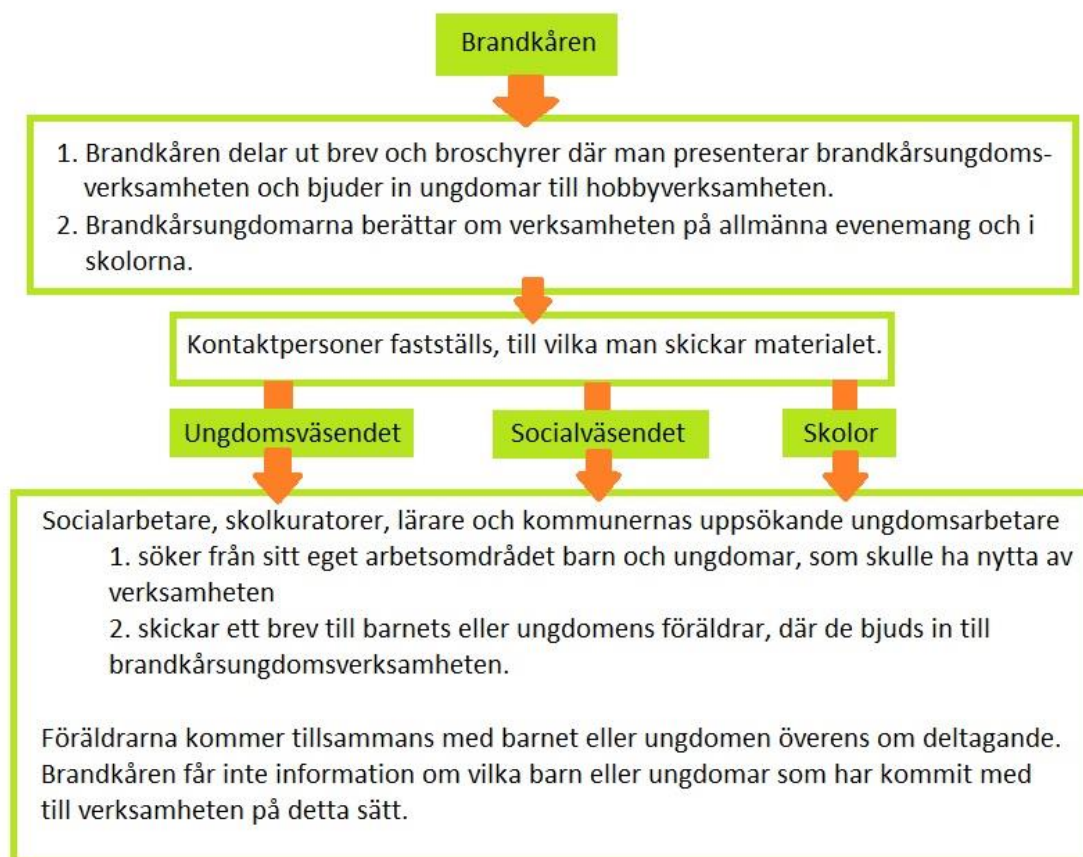

Bild 1. Verksamhetsmodell för tillämpandet av Yli Hyvä Juttu. (översatt från SPEK, 2015b)

Projektet tillämpas konkret så att de lokala brandkårerna sköter om sin marknadsföring i grunden genom att producera reklammaterial, skicka brev och flyers där man presenterar verksamheten och bjuder in ungdomar att delta i den. Vidare presenteras ungdomsverksamheten i skolor och på allmänna tillställningar. Man kommer överens om kontaktpersoner till de olika samarbetsparterna som ungdoms- och socialväsendet samt skolorna till vilka reklamaterialet delges. Med denna information kan socialarbetare, skolkuratorer, lärare och ungdomsarbetare inom sitt eget verksamhetsområde söka barn och unga som skulle kunna ha nytta av att delta brandkårsungdomsverksamheten som hobby. Samarbetsparterna kan skicka brev till ungdomarna och deras föräldrar och bjuda in dem till verksamheten, varpå föräldrarna och barnen själva kommer överens sinsemellan om deltagandet. Brandkårerna får inte information rakt om vilka ungdomar som sökt sig till verksamheten via projektet. (Hurula, 2014, s. 29-32).

6 Arbetsprocess

För att validiteten i en studie skall förstärkas är det viktigt att arbetsprocessen noggrant redovisas (Hirsjärvi et al., 2009, s. 232). Vår arbetsprocess för examensarbetet startade i januari 2015 med att vi bekantade oss med resultatet från första fasen inom projektet Young Euroman från år 2014. Utgående från resultatet och vår arbetsgrupps tankar för fas två, startade vi med datasökning och datainsamling.

Datasökning är gjord via Novias elektronisk bibliotek. Artiklarna söktes via EBSCO som är en publikationsdatabas och vidare via Cinahl som innefattar vårdlitteratur. Alla sökningar gjordes med sökvillkor ”full text”. Som sökord till valda artiklar användes kombinationer av ”social integration” och ”immigrants” som gav 14 träffar, ”integration of immigrants” och ”Europe” som gav 32 träffar, ”Young second-generation men” och ”immigrant” som gav 317 träffar och ”integration” och ”activity and sport” som gav 61 träffar. Vidare gjordes flera sökningar med nollträffar. Källor från projektets föregående arbete och böcker från Novias bibliotek användes också i arbetet, samt offentliga styrdokument.

Som metod har vi valt temaintervju, som är en form av halvstrukturerad intervju. Vi har i förväg valt temaområden och lagt upp en preliminär struktur för intervjun så att alla teman kommer upp under intervjutillfället. I temaintervju är de intervjuade personernas tolkningar av situationer och vad de själv tycker är betydelsefullt centralt. (Hirsjärvi & Hurme, 2001, s 48). Det här underlättar analysen i ett senare skede. I intervjun lämnar man ändå frihet till respondenten att prata om de tankar som frågeställningarna väcker och ställer fortsättningsfrågor i fall någonting oväntat, men relevant till forskningen kommer upp under intervjun. (Bell, 2000, s. 122).

I intervjuerna till föreningsrepresentanterna har vi delat in intervjun i två teman som är *möjligheter* och *utmaningar*. Möjligheter valde vi som tema för att få deras synpunkt på hur verksamheten kan bidra till integrationen och utmaningar för att få reda på hur verksamheten skall utvecklas så att möjliga integrationspotentialen kan nås. För de unga männen har vi fyra teman som är *manlighet*, *kulturidentitet*, *tredje sektorn* och *integration*. Manlighet valde vi för att män från brandkåren alternativt kunde fungera som manliga förebilder om det finns avsaknad av dem i respondenternas liv och eftersom brandkårsverksamheten kan erbjuda en möjlighet att utveckla sin manliga roll. Genom att fråga om respondenternas kulturidentitet, kan vi få en bild av om det förekommer identitetskonflikter och om mångkulturalitet påverkar integrationen. Detta tema fungerar

som en bakgrund till vårt syfte. Vi valde tredje sektorn som tema för att få reda på fritidssysselsättningens betydelse i integration och vilka erfarenheter och vilken kännedom de unga männen har om den. Integration var ett relevant tema för att vi får reda på om andra generations invandrare upplever ett behov av integration och om integrationen kunde främjas med hjälp av frivilliga brandkåren.

Som urvalsmetod har vi använt oss av bekvämlighetsurval vilket betyder att vi inte använde oss av någon systematisk urvalsmetod, utan valda respondenter var sådana som vi kunde få tag på via bekanta (Holme & Solvang, 1997, s. 183). Detta valde vi eftersom en i gruppen redan hade kontakter till FBK och kunde där vi hitta lämpliga respondenter. Alla våra föreningsrepresentanter är med i brandkårsverksamheten på nationell eller regional nivå och därför kunde de reflektera över verksamheten som helhet och inte bara utgå från sina personliga erfarenheter. Inom given tidsram, hade vi svårigheter med att hitta unga andra generationens invandramän för intervju. Per telefon och email har vi sammanlagt kontaktat ett tiotal olika föreningar, religiösa samfund, kommunala instanser samt enskilda individer som har kontakter till invandrare. Efter nekande svar från alla dessa, valde vi att intervjua personer som hörde till vår bekantskapskrets.

En faktor som påverkar validiteten negativt i undersökningen är urvalen av unga män. Vår målgrupp var från början andra generationens invandrare i åldern 18-30, men eftersom vi inte hittade tillräckligt med lämpliga respondenter, valde vi att inkludera två invandrare varav den ena flyttat till Finland i sex månaders ålder och den andra som två-åring. Lika som vår målgrupp, var båda uppvuxna i Finland och resultaten blev på så vis tillämpbara. Det finns väldigt få andra generationens invandrare i Finland och största delen av dem är under 15 år. Detta är delvis en förklaring till varför vi hittade få respondenter att intervjua.

Objektiviteten skall synas både i metoden och språket som används i arbetet. Forskningsmetoden kan anses vara objektiv om den kan användas av en annan forskare. Man skall undvika att använda känslomässiga uttryck när man redovisar resultaten. (Hirsjärvi et al., 2009, s. 265, 309-310). Objektiviteten kan påverkas både positivt och negativt när intervjuaren känner respondenten: respondenten kan lättare ge svar som förväntas av honom men och andra sidan kan intervjutillfället vara mera avslappnad och man kan få fram mer djupgående svar.

För att få pålitliga resultat med hjälp av intervju skall man förbereda sig bra inför intervjutillfället. I formulering av frågorna är det viktigt att frågorna inte är ledande eller värderande, så att resultaten inte blir snedvridna på grund av intervjuaren. Frågorna skall

testas med hjälp av så kallade pilotintervjuer så att resultaten som uppnås, motsvarar forskningens frågeställningar och så att man får en bättre bild av vad som krävs vid intervjutillfället. (Bell, 2000, s. 119-120). Vi har använt oss av en intervjuguide, vilket försäkrat att temaområdena har bevarats genom alla intervjuer. För att testa vår intervjuguide och om vi via våra intervjufrågor får svar på arbetets frågeställningar och syfte, gjorde vi två pilotintervjuer – en med en föreningsrepresentant och en med en ung man med annan kulturell bakgrund. Vid pilotintervjuerna var det två intervjuare som ledde diskussionen, men vid de officiella intervjuerna använde vi oss av en intervjuare. Eftersom vår undersökning består av flera intervjuer, har vi valt att använda samma intervjuare så att intervjutillfällena liknar varandra så mycket som möjligt och pålitligheten av resultaten blir större. Med föreningsrepresentanten konstaterade vi att vi med hjälp av frågorna fick bra svar på vårt syfte. Efter pilotintervjun med den unga mannen ändrade vi på största delen av våra intervjufrågor, eftersom de var för direkta och de ledde inte till diskussion. Teman för de unga männen förblev de samma, fastän vi omformulerade frågorna. Från pilotintervjuerna lärde vi oss att en noggrannare begreppsförklaring behövs före intervjun.

Under intervjun kan det uppstå situationer där respondenten känner sig obekvämt med att diskutera ett särskilt tema eller ämne. I början av intervjun ger forskaren lov att respondenten kan avbryta när som helst. Det är viktigt att denna säkerhet fungerar, och att respondenterna har tilltro och verkligen kan uttala sina känslor. Det är därför viktigt att forskaren försöker vara så känslig som möjligt, när det kommer upp frågor som kan vara förvirrande för respondenten. Forskaren kan fråga om det är godtagbart att fortsätta diskutera det nuvarande ämnet. Detta ger respondenten möjlighet till att avstå från intervjun. (Oliver, 2010, s.56). Före varje intervju har vi informerat respondenterna om deras rättigheter och anonymitet. En av intervjuerna gjordes som telefonintervju, men respondenten blev informerad på samma sätt som de övriga.

Vi valde att bandin våra officiella intervjuer. När man gör bandinspelningar vid intervjuer är det först och främst viktigt att samtycke ges från respondenterna. Forskarna bör förklara för deltagarna orsakerna till varför man vill spela in intervjun, hur inspelningarna kommer att användas och förvaras, och att inspelningarna kommer att förstöras när all data har transkriberats. Deltagarna bör också informeras om hur de kommer att identifieras vid inspelningarna. Om en intervjuare exempelvis i misstag nämner en deltagare vid namn under inspelningarna kan man försäkra anonymiteten genom att förklara att man använder sig av uppdiiktade namn vid transkriberingen. (Oliver, 2010, s. 46).

Forskare bör tänka på att bandspelare kan kännas en aning avskräckande för många människor, och klart oroande för några. En del kan oroas över att de berättar mer än vad de egentligen vill om ett känsligt ämne. I andra fall kan respondenterna känna sig extremt nervösa över att intervjun bandas in, trots försäkringar om anonymitet och sekretess. Det finns dock flera strategier för att försäkra sig om att de flesta känner sig avslappnade vid intervjutillfällena. Dessa faktorer kan påverka validiteten i intervjurestadiet. Intervjuaren skall också förklara att respondenterna får pausa inspelningen om de vill reflektera över en fråga förrän de svarar, samt att de får avbryta inspelningen om de vill. På så vis ges respondenterna full kontroll över inspelningsprocessen. (Oliver, 2010, s. 47).

Intervjuerna transkriberades i sin helhet, och materialet förstördes efter analysen hade gjorts. Intervjuerna med föreningsrepresentanter blev tillsammans 16 sidor, men ena respondentens svar var ställvis så otydliga att delar av intervjun inte kunde inkluderas i transkriberingen. Intervjuerna med de unga männen blev 20 sidor. Under två av intervjutillfällena stoppades situationen av respondenternas barn. Detta orsakade att intervjuerna avbröts och en del måste göras om. Trots det fick vi ändå svar på alla våra frågor och vi gick inte miste om viktig information.

Reliabiliteten förstärktes av att transkriberingen av intervjuerna gjordes av en annan person än intervjuaren, och varje intervju transkriberades i sin helhet. Därefter gick de som inte var intervjuare, enskilt igenom varje intervju och plockade fram de centralaste i relation till våra teman. Sedan jämförde de som tematiserat materialet vad de kommit fram till, och sammanställde resultat till huvudteman. Det här kallas för triangulation. Eftersom de som analyserade kom fram till samma teman, gör det resultaten mer reliabla. (Hirsjärvi, Remes & Sajavaara, 2009, s. 231, 233). Reliabiliteten förstärktes även av att respondenterna tog upp samma saker i sina svar, men närmade sig saker från olika perspektiv, som gjorde att svaren kompletterade varandra och vi fick en bredare bild av helheten.

Som analysmetod av intervjuer, använde vi tematisering. Eftersom samma tema kan komma fram flera gånger under intervjun, är tematisering bättre än att skriva intervjun ner i tidsföljd eller varje respondents svar enskilt. Från teman valde vi att skriva ner de kommentarer som stödde varandra, men också motstridiga kommentarer. I analys kategoriserar man materialet, och bildar nya helheter på grund av dessa. Det här bidrar till att materialet visas i ett nytt perspektiv. Analysens mål är att beskriva materialet. Att beskriva material, innebär att man strävar efter att kartlägga personernas upplevelser och svara på frågorna vem, var, när, hur mycket och hur ofta. I kvalitativ forskning innebär

validitet att redovisning av intervjuerna motsvarar respondenternas riktiga svar (Hirsjärvi et al., 2009, s. 232). Det räcker dock inte enbart att bara beskriva materialet utan man måste vidare tolka om det är relevant till forskningssyftet och om det hjälper att förklara fenomenet. En lyckad analys innehåller en objektiv tolkning av materialet samt hur man kommit fram till olika slutsatser. (Hirsjärvi & Hurme, 2001, s. 141-143, 146, 151). Detta främjar forskningens reliabilitet som leder till att läsaren kan komma fram till samma slutsatser som forskaren. I arbetet har vi försökt försäkra också validiteten genom att använda citat, och skilja våra egna tolkningar från respondenternas svar (Hirsjärvi et al., 2009, s. 232). Eftersom intervjuer med de unga männen gjordes på finska, valde vi att inte använda citat från dem.

7 Resultatredovisning och analys

Resultaten som redovisas baserar sig på intervjuer med tre föreningsrepresentanter inom frivilliga brandkåren samt fyra unga män som hade annan kulturell bakgrund. På basen av intervjuerna har svaren kategoriserats i olika temaområden som ger svar på arbetets syfte och frågeställningar.

7.1 Intervjuer med föreningsrepresentanter

Utgående från intervjuerna har vi kategoriserat svaren i tre temaområden: hur verksamheten kan stöda integration, att invandrare är omedvetna om verksamheten och vilka verksamhetens utmaningar är.

7.1.1 Hur kan verksamheten främja integrationen

I intervjuerna framkom att verksamheten kan förebygga utslagning i och med att ungdomarna har någon meningsfull hobby vid sidan av skolan. Eftersom verksamheten inom den frivilliga brandkåren handlar mycket om att umgås och göra tillsammans, skapar den gruppanda och tillhörighet. Även litteraturen poängterar gruppens betydelse för integration (Kivelä & Lempinen, 2009, s. 29-30).

"-- vi är tillsammans, vi gör tillsammans--"

"Många gånger är det ju brandkårsungdomar som kanske inte är de bästa på sport och de är ju inte de bästa på så många saker men i brandkåren -- behöver [man] inte vara bäst på

allt utan man får ju bara vara med och man får en viktig uppgift och man får liksom känna av att man hör till utan att man behöver liksom va bäst på allt.”

Respondenterna poängterar att verksamheten lär unga saker som de annars inte skulle lära sig. Ungdomarna måste lära sig att samarbeta och fungera inom vissa ramar och verksamheten stödjer även samhälleliga kunskaper och färdigheter. En respondent framhäver att verksamheten för invandrarnas del erbjuder en chans till att få använda endera inhemska språken i praktiken, vilket främjar språkinläringen och på så vis också integrationen.

”-- som jag ser som en styrka så är ju det att det finns tydliga regler, det finns tydliga strategier, det finns ett uppbyggt system för det här, det finns utbildning, det finns liksom man kan göra saker utan utan att det blir kaos. Det ser jag som en stor sak.”

”Men visst tänker jag att det kan vara en bra sak att man har ju möjlighet att -- komma med i en verksamhet som ändå är internationell, det är ju inte någo som är bara finskt påhitt -- många som kommer känna sig mera delaktiga i samhället genom att få vara med i en verksamhet --.”

Den frivilliga brandkårens verksamhet är enligt respondenterna öppen för alla. I och med att verksamheten inte kostar så mycket så begränsar det inte vem som kan delta. En respondent framhäver att alla är välkomna och alla behandlas jämlikt.

”-- i brandkårsvärlden så ser man int hemskt mycke på kön elä på huden bakgrund man kommer ifrån utan alla läggs på de sätte på samma startlinje--”

En av respondenterna poängterar att verksamheten är ”en bra stödverksamhet lite på ett annat sätt än [vad] kanske [en] normal vanlig hobby” är i och med att utsatta ungdomar genom verksamheten kan hitta kompisar från andra kretsar än vad de är vana med. För invandrare kan det här erbjuda en chans att komma i kontakt med ursprungsbefolkningen, få nya vänner och där via främja integration.

7.1.2 Invandrare hittar inte verksamheten

Utgående från intervjuerna har vi kunnat konstatera att FBK:s verksamhet i Svenskfinland har väldigt lite erfarenheter av unga invandarmän i sin verksamhet. Begreppet ”andra generationens invandrare” och dess innebörd var oklart och nytt för respondenterna och därför har de kanske inte identifierat denna målgrupp tidigare. Alla

brandkårsrepresentanterna var av samma åsikt, nämligen att invandrarna inte hittar verksamheten.

”Ja skulle våga påstå att dom int hittar verksamheten.”

”Nå utsatta ungdomar jo i och med det här Yli Hyvä Juttu, de har kommit med. -- men invandrare måste jag ju säga nej.”

I intervjuerna framkom även att de ungdomar som går med i verksamheten främst gör det för att de redan vet vad verksamheten är och var den finns, de har kompisar som redan är med i verksamheten eller hört om den via bekanta. Därför kan det vara svårt för utsatta ungdomar eller unga invandarmän att komma i kontakt med verksamheten, eftersom de inte har samma kontaktnät. Ena intervjupersonen konstaterade att brandkåren hade insett behovet av att nå de ungdomar som inte är i någon kontakt med FBK.

”--man sku få ungdomar som inte hör till brandkåren, att få de ungdomarna involverade, inte så att man måste gå med i brandkåren utan kanske mera det här att man --får en känsla av att det här är en kiva juttu ut till andra ungdomar -- och få -- den upplevelsen -- som brandkårsungdomar får.”

Yli Hyvä Juttu verkar vara en avgörande faktor för huruvida utsatta ungdomar kommer i kontakt med verksamheten eller inte. Integrationsprogrammet har varit välfungerande men det tillämpas i varierande utsträckning. Frivilliga brandkåren kan ändå i och med sina värderingar främja integrationen, eftersom alla är välkomna, pengar är inte ett hinder för att kunna delta, alla får vara delaktiga och man hjälper dem att hitta sin plats. Dessutom lär ungdomarna sig sociala kunskaper genom att följa regler och samarbeta. Den frivilliga brandkåren främjar också ungdomarnas känsla av delaktighet i samhället. Med hjälp av verksamheten får ungdomarna uppleva ansvarstagande genom meningsfulla uppgifter och ledarskap.

En av respondenten var av den åsikten att det behövs olika projekt eller kampanjer för att invandrarungdomar skulle komma i kontakt med verksamheten. För att möjliggöra detta skulle det enligt respondenten behövas understöd från samhället sida.

7.1.3 Verksamhetens utmaningar

Alla tre respondenter var av samma åsikt att marknadsföringen av verksamheten är väldigt varierande och dåligt organiserad. Marknadsföringen sker främst lokalt, och brandkåreerna

får själv avgöra hur de väljer att marknadsföra sin verksamhet. Det finns ingen enhetlig linje. En av respondenterna var av den åsikt att det inte finns marknadsföring som riktar sig till myndiga och en annan ansåg att samhälle skulle kunna vara mera delaktig i marknadsföringen, eftersom verksamheten kan bidra till förebyggande av utslagning. Om föreningen och samhället skulle samarbeta mera, skulle man nå mer hållbara resultat gällande utslagning och på så sätt utveckla metoder som kan utnyttjas nationellt.

Eftersom marknadsföringen av FBK är varierande och ofta sker via kompisar och personliga kontakter, hittar invandrarna högst troligt inte verksamheten. Föreningarna är medvetna om behovet av att nå en större allmänhet samt sprida kännedom om verksamhetens fördelar för unga. En utmaning här är bristande stöd från samhället samt samarbete mellan samhällets olika sektorer och från brandkårens sida skulle man här önska mer initiativ gällande marknadsföring.

Respondenten skulle vilja se att också den offentliga sektorn skulle hänvisa utsatta ungdomar till tredje sektorns verksamhet. Respondenten anser att det skulle kunna vara ett tvåsidigt samarbete där brandkåren använder den offentliga sektorn som en rekryteringskanal, och brandkåren får i sin tur de här ungdomarna att bli aktiva deltagare i samhället. Tvärsektorieellt samarbete lyfts fram i de offentliga program som vi har behandlat i arbetet (ANM, 2012, s. 31; Finlands kommunförbund, 2011, s.15; SHM, 2011, s.13), men respondenternas svar tyder på att samarbete borde förbättras.

En av respondenterna efterlyste också samarbete mellan olika föreningar, eftersom de redan kan ha erfarenheter av främjande av integration och hitta därifrån metoder som redan konstaterats att fungerar. Dessa kunde tillämpas även inom FBK. Samarbete mellan lokala föreningar skulle även möjliggöra att föreningarna inte behöver tävla om ungdomarnas tid utan i stället sinsemellan komma överens om fungerande tidtabeller.

I intervjuerna framkom det att samhället har stöttat verksamheten i form av ekonomiskt stöd till Yli Hyvä Juttu, men utöver det saknas stödåtgärder. Samarbete mellan andra yrkesgrupper eller myndigheter och brandkåren är enligt respondenterna beroende på om de är med i Yli Hyvä Juttu – projektet eller inte.

”Nå inom det här Yli Hyvä Juttu så träffar vi, det är polisen, det är socialen och det är ungdomsledare. Så att där har man en typ men annars så finns det nog inte nån -- desto mera kopplingar där emellan.”

En utmaning inom FBK gällande invandrarungdomar kan vara att de frivilliga inom föreningen inte har tidigare erfarenhet av eller kunskap om att jobba med ungdomar med invandrarbakgrund. De frivilliga kan uppleva det här som jobbigt och svårt och respondenten anser att man kanske ser det som en svårare uppgift än vad det i praktiken är. Alla tre respondenterna medger att det förekommer fördomar gentemot utstötta ungdomar och att attityderna kan vara negativa, samt att det skulle behövas mera utbildning och kunskap om hur man skall bemöta de utsatta. I en intervju framkom att de äldre inom verksamheten kan ha mera fördomar än de unga som är verksamma och att det förekommer skillnader i attityder beroende på vilken kulturell bakgrund invandraren kommer från.

”Sen vet ja inte heller hur brandkårerna reagerar, vi är ju människor, vanliga människor från samhället.”

”-- att förklara vad det handlar om -- utlänningar är inte farliga och-- jag tror att det behövs den biten. Jag tror inte att brandkåren är världens bästa på det, inte. Då tror jag inte heller att brandkåren har desto mera fördomar än de andra men jag tror att det skulle behövas en diskussion och där tror jag att det sku behövas en utomstående.”

En av respondenterna var av den åsikten att det inom brandkårungsverksamhet inte sker någon utveckling utan att det är *”lätt och göra de som man allti ha gjort”*. Respondenten konstaterar att samhället har förändrats mycket under de senaste tjugo åren och metoder som man använde då kanske inte fungerar mera.

Två av respondenterna poängterade vad verksamheten kan ge invandrarna och endast en respondent reflekterade över vad invandrarna kan bidra med i brandkårungsverksamheten: eftersom invandrarna är en utmaning till exempel på grund av språket sätter det också krav på att verksamheten måste utvecklas, vilket respondenten tyckte var positivt. Respondenterna från frivilliga brandkåren framhäver behovet av en bredare kunskap om psykosocialt stöd och kommunikationsfärdigheter gällande bemötande av utsatta unga. Vidare behövs också kunskap beträffande kulturella skillnader, att man mer öppet skulle diskutera dessa och inte se diskussionen som en tabu.

7.2 Intervjuer med de unga männen

Eftersom vi hade svårigheter att hitta andra generationens invandrare, valde vi att i våra intervjuer inkludera invandarmän som hade flyttat till Finland som barn. Från intervjuerna

har vi hittat tre temaområden som är: identitet, faktorer som påverkat integration och tredje sektorn.

7.2.1 Identitet

En av respondenterna upplevde inga konflikter i sin kulturidentitet. En faktor som påverkat är att föräldrarna alltid varit öppna mot den västerländska kulturen och redan hade färdiga nätverk och jobb när de anlände till Finland. När familjen flyttade till Finland bytte de namnen för att minska fördomar. Den enda kopplingen respondenten har med sin ursprungskultur är att han pratar ryska med sina föräldrar. Av det här kan man dra slutsatsen att det är möjligt att vara en del av två olika kulturer utan att det finns konflikter dem emellan.

En annan respondent hade andra upplevelser av sin kulturidentitet. Respondenten anser att hans pappa inte var religiös men att den vardagliga kulturen, som till exempel matvanor, var en synlig del i hans barndom. Fram till tonåren syntes den pakistanska kulturen i hans vardag, men efter att pappan avled har kontakten minskat i och med att mamman är finländsk. Detta har medfört att han nu som vuxen upplever en konflikt i och med att han saknar kontakten till den pakistanska kulturen och skulle vilja ha mera kännedom om den. Detta stärker Haikkolas (2012, s. 31) påstående om att andra generationens invandrare aktivt måste söka kulturella upplevelser för att förstärka delar av sin kulturidentitet. Som inspiration nämner respondenten Gandhi, någon han sökt information om för att uppfylla sitt behov av en starkare kontakt till den andra kulturen. Den tredje respondenten hade först som ung vuxen börjat ifrågasätta sin kulturidentitet. Han beskriver att han "levt i en bubbla" och inte sett sig själv som något annat än finländare, men nu insett att det inte är så okomplicerat och identifierar sig som en "nyfinländare". Enligt hans erfarenhet har begreppet "invandrabakgrund" en negativ klang, eftersom man med den lätt kan generalisera alla invandrare under samma kategori och inte räkna dem som finländare. Detta hotar möjligheten till jämställdhet och lika behandling i och med att människor med annan kulturell bakgrund sätts i ett underläge.

Den fjärde respondenten anser att han inte någonsin varit i behov av en kulturidentitet och känner därför inte tillhörighet till varkendera kulturena. I dagis- och i lågstadieåldern upplevde respondenten att andra människor identifierade hans kulturidentitet åt honom. Han upplevde att närmast finländare och finska barn ibland försökt påtvinga honom rysk identitet och klassificera honom som rysk, speciellt på grund av hans efternamn och

föräldrarnas bakgrund. Han har på grund av detta känt en viss avsky mot hela begreppet kulturidentitet. Som barn kände han sig ofta utanför och ensam. Han upplevde en inre konflikt, eftersom han inte upplevde sig tillhöra någon kultur. Han saknade en referensgrupp att söka sig till och blev retad i dagis, lågstadiet och till och med ännu i högstadiet. Som liten kände han frustration över detta, på grund av att förhållningen mot ryssar inte alltid var positivt.

Två respondenters föräldrar förväntade sig att barnen skulle vara tvåspråkiga. Detta ledde till att den ena började skolan i en språkbudsklass för att bevara det utländska språket. Hans föräldrar var av den uppfattningen att man i Finland lätt förlorar kontakten till sina rötter och ansåg att tvåspråkigheten skulle vara viktig i framtiden. En annan respondent säger att han idag inte är sådan som hans föräldrar har förväntat sig och de önskar att han bland annat bättre skulle känna till den andra kulturen och upprätthålla det andra modersmålet. Man kan därav konstatera att föräldrarna kan ha en avgörande roll i hur unga upplever sin position mellan två kulturer. Även litteraturen behandlar den här konflikten som kan uppstå mellan de olika generationerna då föräldrarnas förväntningar på barnen inte uppfylls (Haikkola, 2012, s. 39).

I dagens läge anser ena respondenten att kulturen inte syns i hans vardagsliv och han identifierar sig inte heller som någon med ”utländsk bakgrund”, medan en annan respondent säger att hans kulturidentitet syns mest i vardagen. Detta kom tydligare fram för honom efter att han flyttat ihop med sin flickvän och märkte olikheter i vardagliga rutiner och vanor. Respondenten upplever att han inte blivit diskriminerad förutom små konflikter i högstadiet. Han nämner dock att hans utseendes utländska drag uppmärksammas varje dag av främmande människor fast ingen kommenterar det direkt. I dagens läge ser ena respondenten sin tvåspråkighet som något positivt som han kan dra nytta av i arbetslivet. Han har svårt att definiera huruvida han hittat sin plats i samhället, men att han dock hittat tillfredsställande sysselsättning och känner sig accepterad av både kolleger och vänner och känner sig därav tillfreds. En annan respondent anser att han fortfarande söker sin plats i samhället men tror att han hittar den efter han blivit färdig och fått jobb inom sin egen bransch. Alla fyra respondenter säger ändå att de för det mesta blir bemötta som finländare.

Eftersom en av respondenterna tidigt lärde sig finska i daghem, upplever han att detta varit avgörande för sin upplevelse av att vara finländsk. En annan respondent har fått kristen uppfostran från sin mammas sida och levt inom en finländsk kulturrum hela sitt liv.

Eftersom språket inte varit ett hinder, har ingen av dem stött på negativa attityder och enligt sig själva blivit bra behandlade av samhället och blivit bemötta som finländare. Endast en respondent nämner tydligt att han upplever mångkulturell bakgrund som en styrka. På grund av detta har han blivit erbjuden möjligheten att vara delaktig i situationer där han kunnat dela med sig sin kunskap och erfarenhet av mångkulturaliteten.

Som förebilder nämner ena respondenten sin pappa. Teorin poängterar att en frånvarande pappa kan resultera i svårigheter att skapa den maskulina identiteten och försvåra delaktighet i samhället. I det här fallet har pappan stöttat den trygga uppväxten och den intervjuade mannen känner sig som en del av samhället. Två respondenter tar upp sitt intresse för idrott och lyfter upp förebilder därifrån. Idrottsidoler kan anses representera maskulinitet och att se upp till dem kan kopplas samman med den manliga identiteten. Förebilder verkar dock inte ha en större betydelse i våra respondenters liv.

7.2.2 Faktorer som påverkar integration

En respondent poängterar att integrationen av invandrare i Finland kunde vara bättre speciellt beträffande språkundervisning. Kurser ordnas på grundläggande och avancerad nivå men det finns dåligt med utbud där emellan. Detta är enligt respondenten en avgörande faktor som försvårar invandrades möjligheter till att få arbete. En respondent anser att man både inom de samhälleliga sektorerna och på individnivå har ansvar över integration. Samhället måste erbjuda tillfällen för möten mellan kulturer som kan genomföras bland annat i vardagliga situationer där människor umgås med varandra. En respondent skulle gärna se att invandrare jämnt skulle befolka städer och inte enbart vissa förorter, vilket skulle främja integration och mångkulturalitet. Även litteratur påpekar bostadsområdets betydelse för integration (Haikkola, 2012, s.23).

En respondent var av den åsikten att en god grund för integration är att människor skall känna sig välkomna och uppskattade. Han har en känsla av att vara annorlunda, inte accepteras i Finland, att det förekommer en uppfattning om att man skall ta seden dit man kommer och att många pressas till att ge upp egna traditioner, även i situationer där den utländska kulturen inte på något sätt är i konflikt med västerländska värderingar. Han anser att integrationen i dagens läge handlar om att man endera bör vara som en finländare eller så räknas man inte som en. Respondenten nämner att människor som upplevt diskriminering, grupperar sig lättare med sådana som varit med om samma sak och det kan

bildas en anda av ”vi mot dem”, men att detta kunde undvikas om människor känner sig accepterade.

En respondent framhäver att man borde förändra sättet man talar om invandrare. Just nu upplever han att man främst talar om unga invandrare som ett problem som belastar ekonomin, och på grund av detta känner han sig delvis inte som en del av samhället. Om man öppet och positivt skulle tala om invandring så skulle det inte ske en oavsiktlig diskriminering. Lösningen på integrationsproblematiken är enligt en respondent att man redan i fostran och utbildning skulle lyfta fram andra kulturer som en del av livet och vardagen, utan att framställa dem som märkvärdig kuriositet. Enligt respondenten kunde man även bredda kunskapen om andra kulturer i undervisningen samt i allmänbildningen genom att bjuda in invandrare att prata om sin kultur och bakgrund.

Som slutsats kan konstateras att respondenterna anser att språkkunskaper och boplatser påverkar integrationen. En bredare utbildning om och möten mellan olika kulturer, kunde främja integrationen i och med att man skulle få mer kunskap om varandra och acceptera varandra mer än vad man nu gör. Attityderna mot och hur man pratar om personer med invandrarbakgrund borde förändras till det bättre, och upplevelsen av att känna sig välkommen och uppskattad är en avgörande faktor i integrationen.

7.2.3 Tredje sektorn

Alla respondenter hade i mycket varierande grad upplevelser av tredje sektorn. En respondent hade väldigt lite kunskap om tredje sektorn och vad det innebär, en annan hade en del erfarenheter i och med att han flera gånger ställt upp som frivillig arbetare i startup evenemanget Slush. Han har också månatligen donerat pengar till Unicef och Rädda Barnen och känner till deras verksamhet och anser att det är viktigt att understöda tredje sektorn. Tredje respondenten hade mångsidig erfarenhet av tredje sektorn genom att ha varit delaktig i olika verksamheter som till exempel föreningar inom idrott, studerandeverksamhet, politik samt andra icke-politiska rörelser. En annan respondent känner sig delaktig i samhället, eftersom hans vardag redan är fylld av familj, jobb och hobbyn och han upplever inte ett personligt behov av tredje sektorns verksamhet.

Ena respondenten hade hittat sina hobbyn via kompisar och inte aktivt sökt sig till tredje sektorns verksamhet. Den verksamhet som han inte har fått kontakt med via kompisar har han dock som vuxen själv sökt information om via internet och ansåg att det var lätt att hitta alternativa hobbyalternativ. Föräldrarnas insats genom att som barn skjutsat honom

till olika hobbyn, möjliggjorde att han aktivt kunde vara delaktig i olika fritidssysselsättningar. En av respondenterna nämner att han i barndomen skulle ha haft intresse av hobbyverksamhet men att han inte hittade det han sökte. En annan respondent hade hitta tredje sektorns verksamhet via internet och via face-to-face promoters från olika organisationer.

Alla respondenter har för det mesta upplevt tredje sektorns verksamhet som positiv. Respondenterna lyfter fram samhörighetskänsla, nya relationer och vettig fritidssysselsättning som saker de har fått från tredje sektorn. I litteraturen och i svaren från föreningsrepresentanterna framkommer samma positiva aspekter som organiserad gruppverksamhet för med sig (Kivelä & Lempinen, 2009, s. 11). Verksamhet, som har låg tröskel till att vem som kan helst delta, poängteras som en lockande sak. Det enda negativa upplevelsen som nämns är att verksamhetsidén och handlingarna inom viss verksamhet inte motsvarar varandra. Detta har en respondent blivit besviken och frustrerad på.

En respondent hade inte tidigare hört talas om frivilliga brandkåren och kunde inte därför säga om det skulle vara en intressant fritidssysselsättning medan en annan är bekant med termen men vet inte desto mera vad verksamheten går ut på. En annan respondent känner till FBK och lite av vad det går ut på. I teorin skulle verksamheten intressera honom, men på grund av tidsbrist och andra mer intressanta föreningsaktiviteter anser han att det inte är något för honom. Föreningarna har han kommit i kontakt med genom att de personligen bjudit in honom till sin verksamhet. Han har själv aldrig haft ett behov av att leta efter dem.

Erfarenheterna gällande tredje sektorns tillgänglighet varierar men samtliga respondenter har haft någon form av kontakt med tredje sektorn. Tredje sektorns positiva betydelse handlar mycket om att verksamheten är stimulerande och tilltalande, främst i social bemärkelse. De negativa erfarenheterna kring tredje sektorns tillgänglighet handlar främst om specifika verksamhetsformer, och att all verksamhet nödvändigtvis inte kan motsvara deltagarnas förväntningar. Föräldrarnas engagemang och intresse för egna barnets hobby är också till fördel för barn och ungas del. Vidare visar det sig i många fall att respondenterna har hittat en intressant verksamhet av ren slump, närmast genom någon form av spontan kontakt med verksamheten exempelvis via representanter under något tillfälle eller personlig inbjudan vilket då tyder på att tydlig marknadsföring av dessa verksamheter gett resultat. Marknadsföringen kan i många fall vara avgörande men speciellt viktig för tredje

sektorns del, eftersom det verkar som att verksamheten har hittat deltagare och inte tvärtom.

Man kan konstatera att tredje sektorn syns mer eller mindre i samtliga respondenters vardag. Man kanske inte alltid tänker på att den verksamhet som man deltar i är en del av tredje sektorn. Tredje sektorn finns hela tiden omkring oss i någon form. Frivilliga brandkåren var tämligen obekant för många. Oftast var uppfattningen svag eller endast termen bekant. Eftersom verksamheten är så obekant, är det svårt för människor att ta ställning till huruvida verksamheten är något för dem eller inte.

8 Diskussion

Teorin om fritidssysselsättningens betydelse för integration och resultaten från intervjuerna med föreningsrepresentanter, bekräftar utgångspunkten i vårt arbete, nämligen att tredje sektorn har potential att främja integration och hindra utslagning. Frivilliga brandkårens mål handlar officiellt inte om integration, utan den blir ett naturligt resultat av organiserad gruppverksamheten i och med att man följer strukturer och samarbetar med andra. Att delta i gruppverksamhet ger också deltagarna en känsla av samhörighet och gemenskap (Kivelä & Lempinen, 2009, s. 11), som inte kan uppnås via icke-organiserad hobbyverksamhet som exempelvis sker i hemmet. Det här sociala nätverket kan vara viktigt för andra generationens invandrare, eftersom de kan sakna en naturlig referensgrupp vilket kan leda till psykosocial ohälsa.

I Finland har man utarbetat officiella riktlinjer i form av olika program och projekt för att förebygga hälsoskillnader och utslagning. Programmen och lagen om främjande av integration (2010/1386) poängterar att man skall jobba tvärsektoriellt (ANM, 2012, s. 31; Finlands kommunförbund, 2011, s.15; SHM, 2011, s.13), men enligt vår uppfattning får inte tredje sektorn en konkret roll i samarbetet. Detta baserar vi på att det i föreningsrepresentanternas svar framkom att de inte samarbetar med offentliga sektorn. Vi anser också att de här programmen inte räcker till för att motverka sociala problem och förbättra invandrades position i samhället. Tredje sektorn borde få en större roll i dessa sammanhang, utnyttjas i större grad och samarbetet mellan olika samhällseliga aktörer borde förbättras.

Under vår arbetsprocess har betydelsen av mångprofessionellt samarbete kommit upp. Eftersom integration är ett så stort fenomen och globalisering sker hela tiden, behövs flera

yrikesgruppers insatser. Man arbetar mångprofessionellt mot ett gemensamt mål genom att framföra bästa möjliga expertis från ens eget yrkesområde och för att tolka ifrågavarande situation från flera olika perspektiv samtidigt. Verksamhetsmodellen för Yli Hyvä Juttu (se Bild 1.) är ett exempel på hur man kan utnyttja mångprofessionellt samarbete. Där samarbetar socialarbetare, skolkurator, lärare och uppsökande ungdomsarbetare tillsammans med brandkårsverksamheten för att nå de utsatta unga som annars är i risk för att bli utslagna. Nyttan med projektet är att alla parter gagnas: offentliga sektorn sparar på utgifter i längden, brandkåren får medlemmar och synlighet och ungdomar kan dra nytta av de fördelar som organiserad gruppverksamhet medför. Eftersom detta kan resultera i ett mer hållbart samhälle, borde liknande förebyggande verksamhetsformer utnyttjas och tillämpas mera inom tredje sektorn.

En slutsats som vi dragit utgående från resultaten är att andra generationens unga invandramän som vi intervjuar inte i sina nuvarande livssituationer upplever ett behov av integration. Nu när de är i vuxenålder har några av dem börjat reflektera tillbaka till barndomen och konstaterar att konflikterna som uppstått möjligtvis kunde ha förebyggts med hjälp av samhället. På basen av respondenternas svar ser det ut som att utstötning för det mesta sker i barn- och ungdomen då ens egen identitet börjar ta sin form. En mer positiv attityd mot invandrare i Finland och om mångkulturalitet vore mera accepterat kunde mängden identitetskonflikter hos andra generations invandrare minska. Både de unga männen och föreningsrepresentanterna tar upp behovet av utbildning och en bredare kunskap om andra kulturer för att minska på fördomar. Brist på kunskap är troligtvis inte något som bara gäller FBK utan det är en samhällelig fråga.

Innan vi började intervjua hade vi ett tema gällande manlighet som innefattade manliga roller och förebilder. Detta tema väckte inte diskussion bland respondenterna: manlighet verkar inte vara något relevant för integration, de upplevde istället en starkare koppling mellan kulturidentitet och integration. Vid intervjuerna med de unga männen framkom att de anser sig vara bra integrerade i samhället och är aktivt med i tredje sektorns verksamhet. Vi ställde inte en direkt fråga om tredje sektorn varit avgörande för integration.

Fast det inte i svaren av föreningsrepresentanterna direkt kommer fram att frivilliga brandkåren kan främja integration, eftersom de inte har erfarenheter av invandrare, kommer det ändå upp att verksamheten kan hindra utslagning, speciellt via Yli Hyvä Juttu. Både vi och föreningsrepresentanterna ser potentialen i verksamheten men för att nå den måste man utveckla verksamheten och marknadsföringen. Inom verksamheten borde det

ordnas utbildning för att ha mer kännedom om mångkulturalitet och bemötande, som skulle minska fördomar. Detta kunde medföra att tröskeln är lägre för människor med annan kulturell bakgrund att gå med i verksamheten. Svaren vi fått av alla respondenter tyder på att det finns ett behov av att förbättra, förnya och modernisera marknadsföringen för att nå en större allmänhet. Just nu sker marknadsföringen för det mesta via personliga kontakter. Utgående från våra intervjuer skulle marknadsföringen även vara i behov av att bilden utåt förbättras, och verksamheten skulle bli mera känd och där via ses som mera lockande och intressant.

Källförteckning

- Aalto-Kekäläinen, E., Alatalo, T., Holmberg-Lehto, E., Moisander, T., Rulja, P. edit., Tervala, V., Viitasalo, H, Somerkoski, B. & Hurula, V. (2014). *Kipinä - Palokuntanuorisotyön käsikirja*. Helsingfors: Suomen Pelastusalan Keskusjärjestö.
- Abdelhamid, P., Juntunen, A. & Koskinen, L. (2010). *Monikulttuurinen hoitotyö*. Helsingfors: WSOY.
- Arbets- och näringsministeriet ANM (2012). *Valtion kotouttamisohjelma – Hallituksen painopisteet vuosille 2012-2015*. Työ- ja elinkeinoministeriön julkaisu ja konserni 27/2012.
- Arjona A., Olmos J., Garcia-Arjona N. & Pardo, R. (2012). Immigration, school, physical activity and sport. Analysis of sport acculturation in Spain. *Kinesiology*, 44(1), s. 83-93.
- Bell, J. (2000). *Introduktion till forskningmetodik*. Lund: Studentlitteratur.
- Haikkola, L. (2012). *Monipaikkainen nuoruus. Toinen sukupolvi, transnationaalisuus ja identiteetit*. Helsingfors: Doktorsavhandling, Helsingfors Universitet, Socialvetenskapliga fakulten.
- Herreros, F. & Criado, H. (2009). Social Trust, Social Capital and Perceptions of Immigration. *PoliticalStudies*, 57(2), s. 337-355.
- Hirsjärvi, S. & Hurme, H. (2001). *Tutkimushaastattelu*. Helsingfors: Yliopistopaino.
- Hirsjärvi S., Remes, P. & Sajavaara, P. (2009). *Tutki ja kirjoita*. Hämeenlinna: Kariston Kirjapaino Oy.
- Holme, I. & Sovang, B. (1997). *Forskningsmetodik – om kvalitativa och kvantitativa metoder*. Lund: Studentlitteratur.
- Honkala, J. (u.å.). *Palokuntanuorisotyö Suomessa 100 vuotta 1908-2008*. Lahti: Lahden VPK.
- Hurula, V. (2014). *Syrjäytymistä ehkäisevä Yli Hyvä Juttu –toimintamalli: Palokuntanuorisotyötä kehittämässä*. (u.o.) Avhandling för högre YH-examen, Satakunnan ammattikorkeakoulu, Kuntoutuksen koulutusohjelma.
- Isaksson, P-E. (1997). *Den tredje sektorn: en samhällsmodell till framtiden*. Esbo: Schildt.

Johansson, H. (2006). Brist på manliga förebilder. *Dekonstruktion av en föreställning och dess praktik*. Göteborg: Intellecta Docusys.

Kivelä V. & Lempinen J. (2009). *Arki hallintaan – Nuorten ryhmätoiminnan ohjaaminen*. Turenki: Kirjapaino Jaarli Oy.

Kommunförbundet (2010). *Mångfald ger kommunen livskraft – Finlands Kommunförbunds riktlinjer för invandrarpolitiken*. Helsingfors: Kommunförbundets tryckeri.

Kosidou, K., Hellner-Grumpert, C., Fredlund, P., Dalman, C., Hallqvist, J., Isacson, G. & Magnusson, C. (2012). Immigration, Transition Into Adult Life and Social Adversity in Relation to Psychological Distress and Suicide Attempts among Young Adults. *Plos one*, 10(7), s. 1-8.

Leao, T., Sundqvist, J., Johansson, L., Johansson, S-E. & Sundqvist, K. (2005). Incidence of Mental Disorders in Second-Generation Immigrants in Sweden: A Four-Year Cohort Study. *Ethnicity and Health*, 10(3), s. 243-256

Oliver, P., (2010). *Student's guide to research ethics*. Maidenhead: McGraw-Hill Education.

Onyango, S. & Komsu, P. (2014). *Social Integration of Second- Generation Young Men with Immigrant Backgrounds in Finland: A systematic review*. Åbo: Avhandling för YH-examen, Yrkehögskolan Novia, Utbildningsprogram för Det sociala området.

Peschke, D. (2009). The Role of Religion for the Integration of Migrants and Institutional Responses in Europe: Some Reflektions. *World of Council of Churches*, 61(4), s. 367-381.

Ruotsalainen, K. & Nieminen, J. (2012). Toisen polven maahanmuuttajia vielä vähän Suomessa. *Tieto&trendit*, 7(4-5), s. 27-29.

SHM (2012). *Det nationella utvecklingsprogrammet för social- och hälsovården KASTE 2012-2015*. Social- och hälsovårdsministeriets publikationer 2012:2. Tammerfors: Juvenes Print – Tammerfors Universitet Tryckeri.

SHM (2011). *Ett socialt hållbart Finland 2020 – Strategi för social- och hälsovårdspolitik*. Social- och hälsovårdsministeriets publikationer 2011:5.

SHM (2009). *Nationella handlingsprogrammet för minskning av hälsoskillnader 2008–2011*. Social- och hälsovårdsministeriets publikationer 2009:7. Helsingfors: Universitetstryckeriet.

SPEK – Suomen Pelastusalan Keskusjärjestö (2009). *Palokuntanuorisotyön toimintaohje*. (u.o.). SPEK.

SPEK – Suomen Pelastusalan Keskusjärjestö (2015a). *Fullt ös för alla*. [Online] <http://www.palokuntaan.fi/sv/page/22> [hämtat: 22.1.2015].

SPEK – Suomen Pelastusalan Keskusjärjestö (2015b). *Mikä ihmeen Yli Hyvä Juttu?* [Online] <http://www.spek.fi/Suomeksi/Palokuntatoiminta/Palokuntanuoret/Yli-Hyva-Juttu/Mika-on-Yli-Hyva-Juttu> [hämtat: 22.1.2015].

SPEK – Suomen Pelastusalan Keskusjärjestö (2015c). *Palokuntanuorisotoiminta*. [Online] <http://www.spek.fi/Suomeksi/Palokuntatoiminta/Palokuntanuoret> [hämtat: 22.1.2015]

Taliaferro L., Rienzo B., Miller D., Pigg M. & Dodd J. (2008). High School Youth and Suicide Risk: Exploring Protection Afforded Through Physical Activity and Sport Participation. *Journal och School Health*, 78(10), s. 545-553.

Finlands författningssamling

Lag om främjande av integration 30.12.2010/1386. www.finlex.fi [hämtat 25.1.2015].

Bilaga 1 Intervjuguide

Unga män:

Bakgrund: Berätta kort om dig själv och din bakgrund

Kulturidentitet

- Hur skulle du beskriva din kulturidentitet?
- Hur skulle du beskriva vägen hit? (*svårt, lätt, alltid varit självklart, har det till exempel förekommit svårigheter*)
- Hur syns kultur(/en) nu i ditt liv?
- Hurdana förväntningar har föräldrarna ställt på dig?
- Konflikt mellan föräldrars/samhällets förväntningar?
- Hur har du blivit bemött av samhället?

Manlighet

- Hurdan skulle du vill vara?
→känner du någon som motsvarar de här?
- Har du män i ditt liv som du ser upp till?

Tredje sektorn (*kort förklaring av tredje sektorn*)

- Har du (haft) hobbyn? Vad gör du på fritiden?
- Har du kontakt eller är du aktiv i någon förening (*t.ex. politiska, samhälleliga, idrottsklubbar, frivillig arbete osv.*) I vilken form, vilka föreningar, organisationer?
- Vad har verksamheten gett dig? (*positiva/negativa erfarenheter*)
- Har du haft lätt att hitta intressanta hobbyn? (*Är det lätt att hitta tredje sektorns verksamhet? Hur har du hittat den? Om du har sökt, varifrån? Har du aktivt sökt dig till verksamheten?*)
- Skulle du vara intresserad att mera vara med i tredje sektorns verksamhet?
- Skulle frivilliga brandkåren vara något som du skulle vara intresserad av?
- Vad för slags stöd skulle du ha önskat att hitta lämplig verksamhet?

Integration

- Känner du att du har hittat din plats i samhället? Känner du dig delaktig?
- Upplever du nu eller har du upplevt hinder (*under vägen till en aktiv samhällsindivid*)?
- Om du har behövt, har du fått något stöd utifrån?
- Vad skulle ha hjälpt integrationen?

Har ni några utvecklingsförslag (*gällande integration och samhällets del i processen*)?

Föreningsrepresentanter

Har du erfarenhet av invandrare i er verksamhet?

Möjligheter

- Har verksamheten hjälpt invandrarunga/hjälpt vanliga ungdomar? Hur?
- Skillnad om det är invandrare eller inte? 2a generationen?
- Vad är de positiva sidorna med verksamheten?
- Hur anser du att er verksamhet skulle kunna bidra/ användas/erbjudas med tanke på integration?

Utmaningar

- Vad ser du som de stora utmaningarna inom verksamheten?
- Vad upplever du att ni eventuellt skulle behöva stöd med ifall samhället skulle använda sig av er verksamhet som hjälp i integration?
- Hur har samhället stöttat er verksamhet?

- Hur/var syns/marknadsförs er verksamhet?
- Hittar utsatta ungdomar/invandrare er verksamhet?
→ någon som refererar dem dit?

Har ni samarbete med andra yrkesgrupper? Sociala området/hälsovård?

Hur kunde verksamheten utvecklas?